

výroky tím, že změnili kladnou odpověď ku hlavní otázce III. v odpověď zápornou, jakkoli státi se to mohlo také změnou záporné odpovědi k prvním oběma otázkám hlavním v odpověď kladnou. Dal-li pak předseda, jak zjištěno dodatkem ku protokolu porotcům před opětnou jich poradou poučení, že mají se zabývati ještě jednou zodpověděním III. hlavní otázky, pak poučil je nesprávně o předpisech nesoucích se ku hlasování (§ 325 tr. ř.), kteréžto nesprávné právní poučení opodstatňuje zmatek dle § 344 čís. 8 tr. ř.

Čís. 515.

Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Pojem »zadostiučinění« ve smyslu § 4 jest širší, nežli v § 396 tr. ř., pokud se týče v XXX. hlavě obč. zák. Má-li býti uloženo obžalovanému věnování ve prospěch třetích osob, dlužno předem slyšení toho, kdož byl činem trestným dotčen, o tom, zda ve věnování tom spatřuje pro sebe dostiučinění.

(Rozh. ze dne 21. července 1921, Kr II 467/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona.

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu ve Znojmě ze dne 31. prosince 1920, porušen byl zákon v ustanovení § 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.; rozsudek ten se zrušuje a jmenovanému soudu se ukládá, by šetře zásady § 293 tr. ř., odstavec druhý, ve věci znova rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Mor. Krumlově ze dne 4. prosince 1920 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti dle § 488 tr. zák., spáchaným tím, že dne 24. října 1920 více četníků stanice O. křivě vinil z nepočetného činu, totiž ze zbabělosti, a byl dle § 493 tr. zák. odsouzen k pokutě 500 Kč; podmíněný odklad mu v první stolice povolen nebyl. Krajský jako odvolací soud ve Znojmě vyhověl v neveřejném sezení rozsudkem ze dne 31. prosince 1920 odvolání obžalovaného a povolil mu dle zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., ustanovit jednoroční zkušební dobu, podmíněný odklad výkonu trestu pod podmínkou, složí-li do měsíce jako zadostiučinění 300 Kč ve prospěch čsl. červeného kříže. Na rozdíl od nalézacího soudu shledal odvolací soud dostatečné důvody pro podmíněný odklad výkonu trestu, uložil však obžalovanému, aby usmíření bylo zjednáno, zadostiučinění ve formě věnování pro čsl. červený kříž. Ze spisů nikde nevyplývá, že podobné zadostiučinění se strany uražených bylo žádáno nebo že uražení četníci v takovém věnování jakési zadostiučinění shledávali. Dlužno proto oprávněnost samovolného takového určení soudu zkoumati ze znění zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. V § 4 se ustanovuje, že soud může podmíněčně odsouzenému uložit, aby podle sil svých nahradil škodu a aby dal zadostiučinění. Zákon tu zřejmě rozlišuje mezi faktickou škodou, jež má býti nahrazena a případným jiným odškodněním nikoliv ve smyslu ná-

hrady škody, nýbrž ve smyslu morálního zadostiučinění tomu, kdo byl trestním skutkem poškozen. Má proto slovo zadostiučinění v § 4 cit. zákona význam širší než mu je dán v třicáté kapitole občanského zákona a v § 369 tr. ř., neboť jinak by oběma výrazy vyřčena byla jen tautologie, které tu však není. Může-li soud uložit podmíněčně odsouzenému nejružnější obmezení i co do způsobu života, není příčiny upírati mu oprávnění, aby mu uložil věnování ve prospěch osob třetích, pakli toto věnování jest zadostiučiněním poškozenému či uraženému, o něhož jedině jde. To plyne ze slov »škodu nahradil« a »dal zadostiučinění«, jak jsou vedle sebe v textu zákona, která naznačují, že nejde pouze o náhradu skutečné škody materiální, nýbrž i o škodu immateriální, která trestným činem byla poškozenému způsobena a že tedy tomuto poškozenému náleží zadostiučinění a nikoliv snad porušenému řádu právnímu. Má-li proto při podmíněčném odsouzení uloženo býti obviněnému nějaké věnování ve prospěch osob třetích, nelze se obejíti bez slyšení poškozeného či uraženého o tom, shledává-li v takovém věnování pro sebe zadostiučinění, neboť jinak mohlo by se státi, že věnování by se zvrhlo v pravý opak toho, co mělo mu býti zadostiučiněním. V tomto případě, jak uvedeno, nikterak není zjištěno, že uraženým četníkům věnováním 300 Kč ve prospěch čs. červeného kříže mělo se dostat a dostalo nějakého zadostiučinění. Soud má sice právo uznati na podmíněčné odsouzení bez jakéhokoliv zadostiučinění, shledá-li však jeho určení za prospěšné, nutno obíratí se otázkou, zdali takové věnování ve prospěch osoby třetí jest zadostiučiněním tomu, kdo byl trestným činem poškozen. Nezodpověděním této otázky nebylo rozhodnuto podle zákona.

Čís. 516.

Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.) vztahuje se též na výrok, jímž byl odsouzený vypovězen z oblasti republiky Československé.

(Rozh. ze dne 21. července 1921, Kr II 468/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona:

Rozsudkem okresního soudu v Mor. Ostravě ze dne 26. dubna 1921, porušen byl zákon v ustanovení § 323 tr. zák. a § 5 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n.; rozsudek ten se zrušuje a obžalovaná se sprostňuje podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek dle § 323 tr. zák., jehož se dle obžaloby dopustila tím, že, byvši rozsudkem krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 20. května 1920 z oblasti Československé republiky vypověděna, do Vítkovic se vrátila.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 20. května 1920 odsouzena byla obžalovaná pro zločin krádeže do těžkého žaláře na jeden měsíc, jakož i ku ztrátě práva volebního a dle § 25 tr. zák. vysloveno vypovězení obžalované z veškerého území republiky Československé. Dle